

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 3To/104/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5712012016
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 09. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Repáň
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2014:5712012016.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Repáňa a sudcov JUDr. Vladimíra Sučika a JUDr. Adriany Gallovej na verejnom zasadnutí konanom 4. septembra 2014 prejednal odvolania okresného prokurátora a poškodených G. G. a Q. G. podané proti rozsudku Okresného súdu Martin, sp.zn. 2T/215/2012 z 11.3.2014 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie okresného prokurátora **z a m i e t a**.

Podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodených G. G. a Q. G. **z a m i e t a**, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Martin bol obžalovaný W. L. podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodený spod obžaloby prokurátora Okresnej prokuratúry Martin zo 6.12.2012, sp.zn. 3Pv 136/2008, podľa ktorej sa mal dopustiť zločinu úžery podľa § 235 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., pre skutok uvedený vo výroku napadnutého rozsudku, lebo nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Proti tomuto rozsudku podal riadne a včas, v zákonom stanovenej lehote odvolanie okresný prokurátor. V písomnom odôvodnení odvolania uviedol, že sa možno stotožniť s prvostupňovým súdom v tom zmysle, že v priebehu celého trestného konania boli produkované dve skupiny dôkazov, avšak má za to, že nie je možné sa stotožniť s ich hodnotením zo strany súdu. Vo vzťahu k existencii tiesne a rozrušenia poškodených G. a k tomu, že zo strany obžalovaného došlo k zneužitiu tejto ich tiesne a rozrušenia poukázal na obsahy výpovedí svedkov poškodených G., ako aj výpovede svedkov G. G. a V.. W. Z.. Tiesneť a rozrušenie poškodených tieto svedecké výpovede potvrdzujú. Tiesneť a rozrušenie poškodených nastalo po doručení oznámenia od V.. W. Z. o začatí výkonu záložného práva, pričom z výpovedí poškodených vyplynulo, že v tom čase neboli schopní pôžičku za ich syna V.. Z. zaplatiť. Obžalovaný poškodeným nedoplatil rozdiel medzi kúpnu cenou deklarovanou v kúpnopredajnej zmluve za byt a sumou, ktorú obžalovaný zaplatil V.. Z., t.j. sumu 450.000,-Sk. Výpoveď poškodených v tomto smere potvrdzujú aj výpovede svedkov F. W., R.. F. M. a V. O., z výpovedí ktorých vyplýva, že všetky požičali poškodeným peniaze na kúpu ďalšieho bytu, pričom W. G. poškodenému vyplatil 353.000,-Sk ako podiel po dedičskom konaní. Z týchto skutočností podľa názoru prokurátora jednoznačne vyplýva, že výpovede svedkov poškodených a svedka G. G. sú zrozumiteľné, presvedčivé, logické, pravdivé a vierohodné, pričom výpovede svedkov, ktoré podporujú tvrdenia obžalovaného sú nevierohodné. Navrhol preto, aby krajský súd rozsudok Okresného súdu Martin zrušil a vec vrátil tomuto súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Proti rozsudku okresného súdu podali odvolanie aj poškodení G. G. a Q. G.. V písomnom odôvodnení odvolania podrobne popísali udalosť tak, ako o nej vypovedali v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní. Podľa ich názoru ide o premyslený trestný čin bytovej mafie a zakrýva sa tu trestná činnosť. Navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť okresnému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Krajský súd preskúmal v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo, pričom mal na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že odvolanie okresného prokurátora nie je dôvodné.

Preskúmaním trestného spisu krajský súd zistil, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy v záujme zistenia skutkového stavu veci, a to pri plnom uplatnení všetkých základných zásad trestného konania pri vykonávaní dôkazov, najmä zásad ústnosti, priamosti a bezprostrednosti. V odôvodnení rozsudku v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. vyložil, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a vysvetlil, prečo dospel k oslobodzujúcemu rozhodnutiu.

Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade odôvodňujú postup podľa § 285 písm. a) Tr. por.

Na W. L. bola podaná obžaloba pre zločin úžery podľa § 235 ods. 1, 2 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mal v podstate dopustiť tak, že zneužívajúc tieseň a rozrušenie poškodených G. a Q. G. od týchto previedol kúpnu zmluvou 3-izbový byt za sumu 900.000,-Sk, pričom 450.000,-Sk odovzdal JUDr. Z. a zbytok kúpnej ceny, t.j. 450.000,-Sk poškodeným údajne nevyplatil.

Ako už konštatoval okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, ako i okresný prokurátor v odvolaní, v prejednávacom prípade boli v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní okresným súdom vykonané dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali. Na jednej strane to boli výpovede poškodených G. a Q. G. a ich syna G., na druhej strane výpoveď obžalovaného W. L., W. B., R. Z., L. B., B. B., V. W. Z. a ďalších, ako aj listinné dôkazy založené v trestnom spise.

Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. To platí tým skôr, keď v prejednávacom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Pri hodnotení vierohodnosti svedka je súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede svedka, teda či si navzájom neodporuje o podstatných okolnostiach, o ktorých vypovedal, k logickým súvislostiam o okolnostiach, o ktorých svedok vypovedá, či výpoveď svedka je v súlade aj s ostatnými dôkazmi zadováženými v trestnom konaní, pričom nie menej podstatná bude aj okolnosť vzťahu svedka k obžalovanému alebo poškodenému, teda či svedok s obžalovaným alebo poškodeným je v príbuzenskom vzťahu, v priateľskom alebo bližšom priateľskom vzťahu alebo v susedskom vzťahu. Po zvážení všetkých týchto dôkazov a okolností prípadu súd postupom v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. podľa vnútorného presvedčenia sa rozhodne, ktorá skupina dôkazov je vierohodná a ktorá nie je vierohodná.

Spáchanie žalovaného skutku obžaloba dokazovala predovšetkým výpoveďami svedkov G. G., Q. G. a G. G.. Títo sú v blízkom príbuzenskom vzťahu - otec, matka, syn. Poškodení vypovedali, že pri uzatvorení kúpnej zmluvy na byt s obžalovaným, tento im nevyplatil 450.000,-Sk aj napriek tomu, že to písomne potvrdil na kúpnej zmluve. Prevzatie týchto peňazí potvrdili vo výpovediach viacerí svedkovia, ktorí vypovedali v prospech obžalovaného. Aj napriek tomu, že je možné pripustiť, že poškodení v čase uzatvárania kúpnej zmluvy s obžalovaným mali veľké finančné problémy, okrem ich výpovede žiaden svedok nepotvrdil, že by boli v tiesni alebo v značnom rozrušení. Podľa názoru krajskému súdu uzatvorenie kúpnej zmluvy medzi poškodenými a obžalovaným v čase podpísania tejto zmluvy nebol tento prevod nehnuteľnosti pre poškodených nevýhodný. Podľa ústnej dohody, ktorú potvrdili všetci prítomní svedkovia, poškodený mali časový priestor, ako aj možnosť spätného odkúpenia bytu po získaní príslušného úveru. Obžalovaný W. L. poškodeným umožnil v tomto byte bývať až do času, kým si nevybavia úver na odkúpenie predmetného bytu. V tejto súvislosti je nutné podotknúť, že boli to

poškodení, resp. ich syn G. G., ktorý z vlastnej iniciatívy navštívil obžalovaného W. L. a dohodli sa na spôsobe riešenia ťaživej situácie poškodených.

Výpoveď svedka poškodeného G. G. je vnútorne rozporná a nelogická, pretože tento mal snahu riešenie svojej situácie, najmä kontakt s obžalovaným, vtesnať do jedného dňa, čo podľa názoru krajského súdu bolo nemožné. V tomto smere sa krajský súd stotožnil s názorom okresného súdu, že vzájomná dohoda G. G. a obžalovaného, zabezpečenie listu vlastníctva, spracovanie konceptu kúpnej zmluvy, podpis tejto zmluvy, overenie podpisov, vyplatenie peňazí, nebolo by možné realizovať v jeden deň.

Výpoveď obžalovaného, ako aj vyššie uvedených svedkov W. B., R. Z., L. B. a ďalších, netrpia žiadnymi vnútornými rozpormi ani rozpormi medzi sebou navzájom a logicky do seba zapadajú. Ich výpovede sú podložené aj listinnými dôkazmi, na ktoré poukázal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku, najmä kúpno predajná zmluva a plnomocenstvo. V tejto súvislosti ani krajský súd nezistil žiadne okolnosti, na podľa ktorých by bolo možné považovať ich výpovede za nepravdivé alebo skreslené, teda nevierohodné.

Okresný súd oslobodil obžalovaného spod obžaloby, pričom aplikoval zásadu „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech obžalovaného.

Použitie zásady in dubio pro reo, ktorá vyplýva z ustanovenia § 2 ods. 4 Tr. por., prichádza do úvahy len vtedy, ak pochybnosti, ktoré vznikli v trestnom konaní o dokazovanej skutočnosti trvajú aj po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov, ktoré môžu reálne prispieť k náležitému zisteniu skutkového stavu veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na objektívne, stavu veci a zákonu zodpovedajúce spravodlivé rozhodnutie.

Aj podľa názoru krajského súdu po vyhodnotení a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov neboli spoľahlivo preukázané všetky okolnosti žalovaného skutku, a teda nebola vylúčená možnosť akéhokoľvek iného záveru, než ako je uvedené v obžalobe. Nie je teda vylúčené, že v prejednávanom prípade obžalovaný L. pri kúpe 3-izbového bytu poškodených G. G. a Q. G. zneužil ich tieseň alebo rozrušenie, a dal sebe poskytnúť plnenie, ktorého hodnota je k hodnote vzájomného plnenia v hrubom nepomere.

Ako už bolo vyššie uvedené, výrok o vine môže byť založený len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Tieto pochybnosti aj po vykonaní dôkazov a ich náležitom zhodnotení naďalej pretrvávajú. Preto okresný súd správne postupoval, keď obžalovaného podľa § 285 písm. a) Tr. por. oslobodil spod obžaloby.

Okresný súd podľa § 288 ods. 3 Tr. por. poškodených G. G. a Q. G. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie. Oslobodenie obžalovaného spod obžaloby má vždy za následok odkázanie poškodeného s jeho nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie. Takýto postup je obligatórny a vyplývajúci priamo zo zákona. Ak poškodený v takomto prípade podal odvolanie proti tomuto výroku, je osobou neoprávnenou na podanie odvolania.

Keďže v prejednávanom prípade poškodení podali odvolanie proti oslobodzujúcemu výroku rozsudku, z uvedeného dôvodu krajský súd z ich podnetu rozsudok okresného súdu v merite veci nepreskúmaval, ale ich odvolanie podľa § 316 ods. 1 Tr. por. zamietol, pretože bolo podané neoprávnenou osobou.

Na podklade vyššie uvedených skutočností krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.